



Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-594/2023-39

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Sandri Oletić, u pravnoj stvari tužitelja Dragutina Cerковиća, iz Čakovca, Zagrebačka 13, OIB: 11345101259, zastupanog po punomoćniku Darku Kožiću, odvjetniku iz Ivanca, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Petri Vatabuk, odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 25. svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja, dana 8. srpnja 2026. objavio je i

presudio je

I/I. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGRB D.D. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju DRAGUTINU CERKOVIĆU iz Čakovca Zagrebačka 13, OIB: 11345101259, isplati zakonske zatezne kamate na iznos od 2.984,83 eur tekuće od

29.2.2008. na iznos od 4,79 eur

29.3.2008. na iznos od 9,21 eur

29.4.2008. na iznos od 6,02 eur

29.5.2008. na iznos od 5,48 eur

29.6.2008. na iznos od 6,39 eur

30.7.2008. na iznos od 4,51 eur

3.9.2008. na iznos od 4,63 eur

2.10.2008. na iznos od 6,53 eur

31.10.2008. na iznos od 15,40 eur

1.12.2008. na iznos od 10,72 eur

29.12.2008. na iznos od 12,76 eur

29.12.2008. na iznos od 14,28 eur

28.2.2009. na iznos od 21,91 eur

29.3.2009. na iznos od 21,49 eur

29.4.2009. na iznos od 21,65 eur

29.5.2009. na iznos od 19,95 eur

29.6.2009. na iznos od 17,97 eur

31.7.2009. na iznos od 17,91 eur

29.8.2009 . na iznos od 18,59 eur

29.9.2009 . na iznos od 18,75 eur

29.10.2009 . na iznos od 17,92 eur

29.11.2009 . na iznos od 19,14 eur

29.12.2009 . na iznos od 20,69 eur

29.1.2010 . na iznos od 22,24 eur

1.3.2010 . na iznos od 22,85 eur

1.4.2010 . na iznos od 25,04 eur

3.5.2010 . na iznos od 25,46 eur

1.6.2010 . na iznos od 26,74 eur

1.7.2010 . na iznos od 35,48 eur

4.8.2010 . na iznos od 31,18 eur

2.9.2010 . na iznos od 40,12 eur

1.10.2010 . na iznos od 37,00 eur

3.11.2010 . na iznos od 33,35 eur

1.12.2010 . na iznos od 43,09 eur

3.1.2011 . na iznos od 48,59 eur

2.2.2011 . na iznos od 44,10 eur
1.3.2011 . na iznos od 45,18 eur
1.4.2011 . na iznos od 42,31 eur
2.5.2011 . na iznos od 44,34 eur
1.6.2011 . na iznos od 53,71 eur
1.7.2011 . na iznos od 56,54 eur
1.8.2011 . na iznos od 65,33 eur
1.9.2011 . na iznos od 56,47 eur
1.10.2011 . na iznos od 50,73 eur
2.11.2011 . na iznos od 50,46 eur
1.12.2011 . na iznos od 50,22 eur
2.1.2012 . na iznos od 52,91 eur
2.2.2012 na iznos od 54,60 eur
1.3.2012 . na iznos od 54,50 eur
2.4.2012 . na iznos od 53,06 eur
2.5.2012 . na iznos od 53,68 eur
2.6.2012 . na iznos od 54,71 eur
2.7.2012 . na iznos od 53,73 eur
1.9.2012 . na iznos od 52,89 eur
1.10.2012 . na iznos od 51,16 eur
5.11.2012 . na iznos od 53,18 eur
4.12.2012 . na iznos od 53,56 eur
2.1.2013 . na iznos od 53,36 eur
1.2.2013 . na iznos od 50,66 eur
1.3.2013 . na iznos od 52,69 eur

2.4.2013 . na iznos od 53,09 eur
3.5.2013 na iznos od 52,15 eur
1.6.2013 . na iznos od 48,75 eur
2.8.2013 . na iznos od 48,59 eur
3.9.2013 . na iznos od 50,22 eur
2.10.2013 . na iznos od 52,32 eur
28.10.2013 . na iznos od 51,67 eur
28.10.2013 . na iznos od 51,67 eur
2.11.2013 . na iznos od 51,68 eur
2.12.2013 . na iznos od 52,30 eur
2.1.2014. na iznos od 52,97 eur
3.2.2014. na iznos od 54,16 eur
1.3.2014. na iznos od 31,82 eur
15.4.2014. na iznos od 31,46 eur
10.5.2014. na iznos od 30,37 eur
10.6.2014. na iznos od 30,46 eur
10.7.2014. na iznos od 31,49 eur
10.9.2014. na iznos od 32,38 eur
23.10.2014. na iznos od 32,95 eur
10.11.2014. na iznos od 33,47 eur
11.12.2014. na iznos od 33,85 eur
10.2.2015. na iznos od 34,14 eur
18.3.2015. na iznos od 30,96 eur,
pa do 30. rujna 2015., a u roku od 15 dana.

I/II. Tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu, a za isplatu iznosa od 2.984,83 eur, te za isplatu zateznih kamata za razdoblje od 30. rujna 2015. do isplate, odbija se kao neosnovan.

II. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 13. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika, radi isplate, navodeći da tužitelj i prednik tuženika sklopili su Ugovor o kreditu br. 59-001-00322-9 od 29.12.2006.; da za navedeni ugovor o kreditu tužitelj ne posjeduje početni otplatni plan, pregleda prometa po tome kreditu tj. knjigovodstvenu karticu i obavijesti o promjenama kamatnih stopa, te da je prije podnošenja tužbe istu zatražio od tuženika, a obzirom da do dana pisanja tužbe tužitelj nije zaprimio dokumentaciju tužitelj predlaže da naslov temeljem čl. 186b. st. 3. ZPP naloži tuženiku dostavu dokumentacije koja se ima smatrati zajedničkom, a bez koje dokumentacije tužitelj ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev na isplatu. Tužitelj nadalje iako ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev na isplatu, obrazlaže osnove tužbenog zahtjeva zbog kojih podnosi ovu tužbu, te navodi da u navedenom Ugovoru o kreditu ugovorena je jednostrano promjenjiva kamatna stopa, a glavnica i kamata vezana uz valutnu klauzulu švicarski franak-CHF; da odredbe ugovora kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope i veže se uz određenu valutnu klauzulu bez da se istovremeno precizno odrede uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se promjena veže, dakle gdje sve ovisi samo o odluci jednog ugovaratelja, i to tuženika, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača; da sama ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl. 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Odredbom čl. 81. zakona o zaštiti potrošača propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu o savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se da se u pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca; da nadalje, činjenica promjenljivosti obveze tužitelja kao potrošača u odnosu na kamatu, a koju banka kao tuženik određuje jednostrano, protivna je načelu savjesnosti i poštenja, na način kako je to propisano odredbom čl. 4. ZOO-a, dakle da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja; da povreda načela savjesnosti i poštenja postoji zbog povreda odredbe čl. 247. ZOO-a kojim je propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a da bitni sastojci ugovora o kreditu su predmet i cijena, a cijena podrazumijeva kamatu; da obzirom da je ugovor tuženika standardni ugovor banke na

koji tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati, a u ugovoru tuženik nije izričito utvrdio parametre za promjenu kamatne stope niti metodu izračuna tih parametara, protivno prisilnim propisima, takvim ugovornim odredbama tuženik je prouzročio znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja, a slijedom čega su takve odredbe ništetne; da kako kamata spada u cijenu, a cijena podrazumijeva činidbu koju je tužitelj u obvezi plaćati tuženiku, promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika protivno je odredbi čl. 269. ZOO-a, kojom je propisano da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, te da člankom 270. ZOO-a propisano je kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan; da tuženik je mijenjao visinu kamatne stope po svome nahođenju tj. svojoj odluci, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a tužitelju je o promjeni samo dostavio pisanu obavijest, bez da je za takvu promjenu tražio bilo kakvu suglasnost tužitelja. Dalje tužitelj navodi da tuženik osim što je mijenjao kamatnu stopu sukladno svojoj odluci i na taj način nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na tužitelja kao potrošača, je u ugovoru o kreditu broj 59-001-00322-9 od 29.12.2006 ugovorio i nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to čl. 81. i čl. 84. Tužitelj ističe kako je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, od 04.07.2013.g. u odnosu na tuženika, a temeljem tužbe tužitelja POTROŠAČ-HRVATSKI SAVEZ UDRUGA ZA ZAŠTITU POTROŠAČA, presuđeno da su odredbe ugovora koje su na identičan način sadržane i u ugovoru o kreditu broj: 59-001-00322-9 od 29.12.2006 sklopljenog između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca, a u odnosu na promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci banke i u odnosu na valutnu klauzulu gdje je glavnica vezana za švicarski franak, ništetne, a da navedena presuda potvrđena je presudama Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske broj: Pž-7129/13-4, od 13. lipnja 2014.g. i broj: Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018.g. Stoga tužitelj smatra da je tuženik na ime preplaćenih anuiteta stekao novčani iznos bez osnove tj. s osnove koja je kasnije otpala; a prema tužbenom zahtjevu koji će tužitelj određeno postaviti nakon što tuženik dostavi odnosno preda tužitelju dokumentaciju koja se prema sadržaju građansko pravnog odnosa ima smatrati zajedničkom a vezana je za ugovor o kreditu broj: 59-001-00322-9 od 29.12.2006.

2. U danom odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Tuženik navodi da tužitelj i tuženik su dana 29.12.2006. sklopili Ugovor o dugoročnom deviznom stambenom kreditu broj 59-001-00322-9, partija: 9016827389 (Ugovor o kreditu) te su dana

16.12.2015. sklopili Dodatak istom ugovoru (Dodatak ugovoru), te tuženik u nastavku iznosi i obrazlaže argumente i činjenice vezano za provedenu konverziju, odnosno iznosi razloge zbog kojih su tvrdnje tužitelja u gornjoj pravnoj stvari neosnovane jer je provedena konverzija u skladu s pravom Europske Unije, Ustavom RH, stajalištem Vrhovnog suda RH i zakonom, navodeći da: A/ CHF konverzija nije protivna pravu EU, da Presudom Suda EU C-567/2020 od 5.5.2022. određeno je i potvrđeno sljedeće: sadržaj dodatka ugovora o kreditu temeljem kojega je provedena konverzija u potpunosti je određen ZID ZPK; odredbe dodatka ugovora o kreditu temeljem kojih je provedena konverzija su odraz odredaba ZID ZPK koje kao odredbe nacionalnog prava imaju obveznu prirodu; ZID ZPK je uspostavljena ravnoteža između svih prava i obveza ugovornih strana od strane zakonodavca; na postupke pred nacionalnim sudovima povodom konvertiranih CHF kredita, pa tako i u ovom postupku nije primjenjiva presuda Suda EU Dunai C-118/17 jer je konverzija kredita provedena na temelju suglasnosti volja, a ne izravno na temelju zakonodavne intervencije, odnosno u okviru ponude tuženika učinjene u skladu sa odredbama ZID ZPK; B/ CHF konverzija je provedena u skladu sa ZID ZPK koji usklađen je sa Ustavom RH ZID ZPK je Ustavni sud RH ocijenio usklađenim sa Ustavom RH u svojem Rješenju broj U-I-3685/2015 od 4.4.2017. godine te je u svojoj odluci istaknuo sljedeće: tim zakonom su uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita; navedeni zakon ima legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprečavanju produbljanja dužničke krize; konverzija je razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, odnosno: C/ CHF konverzija je u skladu sa stajalištem Vrhovnog suda RH od 4.3.2020. iz oglednog postupka Vrhovni sud RH je u oglednom postupku vođenom pod brojem Gos-1/2019 Rješenjem od 4.3.2020. godine riješio, odnosno zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tuženik napominje da je odredbom članka 502.n st. 1. ZPP propisano da su sudovi nižeg stupnja vezani pravim shvaćanjem Vrhovnog suda RH iz oglednog postupka, pa navodi i ostale bitne zaključke u predmetu Gos-1/2019: ZID ZPK je donesen radi uspostave narušene ravnoteže u odnosima trgovaca i potrošača; kreditne institucije, zajedno s tuženikom, bile su dužne postupati po ZID ZPK, dok je na korisnicima kredita i tužitelju počivala dispozicija hoće li pristupiti sklapanju sporazuma o konverziji ili će zadržati važeće ugovorene uvjete; ZID ZPK je poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno ZOO te je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, stoga ne mogu opća pravila ZOO o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o

konverziji, odnosno nema mjesta primjeni općih pravila obveznog prava o novaciji ugovora i sl.; uspostava nove pravne osnove nije nastala neposredno na temelju zakona, već na temelju novonastalih ugovornih odnosa - sporazuma koji su sklopljeni suglasno ZID ZPK; pravomoćnim presudama hrvatskih sudova kojima su utvrđene nepoštene i nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezanom uz CHF o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli nije utvrđeno da bi zbog utvrđenih povreda bili nišetni osnovni ugovori u cijelosti, uz napomenu da se na nišetnost pazi i po službenoj dužnosti (*argumentum a contrario*, sve ostale odredbe osnovnog ugovora o kreditu su valjane i proizvode pravne učinke); utvrđenja iz presude Suda EU Dunai C-118/17 nisu primjenjiva u ovoj pravnoj stvari; D/ Konačno, tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva na temelju samog ZID ZPK te ističe sljedeće; sukladno odredbi članka 19.b ZID ZPK, konverzijom se izjednačava položaj korisnika kredita u CHF s položajem u kojem bi takav korisnik bio da mu je, umjesto kredita u CHF, odobren odgovarajući kredit u EUR, dakle konverzija ima retroaktivni učinak (*ex tunc*), dakle, nakon konverzije treba uzeti kao da je potrošač od početka imao kredit u EUR, odnosno s valutnom klauzulom u EUR; pravna posljedica navedenog zaključka je da potrošači s konvertiranim CHF kreditima nisu u položaju uopće se pozivati na nepoštene odredbe iz izvornog ugovora, odnosno nemaju pravni interes po toj osnovi tražiti dodatno obeštećenje jer je konverzijom potrošač s konvertiranim CHF kreditom jednak (isto) što i potrošač s EUR kreditom; tužitelj je kroz konverziju kredita u cijelosti namiren, pa bi tužitelj usvajanjem tužbenog zahtjeva dobio dvostruku korist te bi ponovno došlo do narušavanja ravnoteže u kojem slučaju bi sada tuženi bio u nepovoljnijem položaju, odnosno došlo bi do dvostruke naplate; svako eventualno dodatno obeštećenje potrošača s konvertiranim CHF kreditom dovodi do diskriminacije i neravnopravnosti potrošača s EUR kreditom, što nije bila namjera predlagatelja zakona koji je u Prijedlogu ZID ZPK istaknuo da se vodi „načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u EUR“ te da „uzimajući u obzir sve prethodno navedeno i sagledavajući činjenice, ravnotežu odnosa, stvarno uložena sredstva te vodeći računa o ravnopravnom položaju dužnika u CHF u odnosu na dužnike u drugim valutama, ovim Zakonom se provodi konverzija kredita s ugovorenim zaštitnim mehanizmom u CHF u kredit sa ugovorenim zaštitnim mehanizmom u EUR, koji odgovara stvarnoj valuti izvora sredstava kojom su vjerovnici raspolagali, te odgovara valuti u kojoj su denominirana tržišta nekretnina i drugih roba koje su najvećim dijelom nabavljane navedenim kreditima.“ Stoga, inicijalno sklopljeni ugovor o kreditu s CHF klauzulom više ne proizvodi pravne učinke jer su stranke originalni ugovorni odnos izmijenile na temelju suglasnosti volja (prvenstveno voljom potrošača) te su sklopile dodatak ugovoru koji predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenim suglasnim s Ustavom RH i odredbama prava Europske Unije. S obzirom da je nesporno da je ZID ZPK uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka u pogledu konvertiranih CHF kredita, odnosno došlo je do potpune

restitucije potrošača, pa ne postoji osnova po kojoj bi Sud konverziju izostavio iz primjene jer su otpali i svi zahtjevi za obeštećenjem potrošača s kreditima izvorno denominiranim u CHF jer se nakon provedene konverzije na njih više ne smije gledati kao na potrošače s kreditom denominiranim u CHF. Podredno, tuženik se dalje očituje o zastari, odlukama iz kolektivnog spora te odredbama ugovora o kreditu za koje tužitelj smatra da su ništetne. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na cjelokupno potraživanje tužitelja. Tuženik ističe da tužitelj neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača direktno proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, da naime, cilj postojanja i ostvarivanja kolektivne zaštite je preventivne prirode, a što je vidljivo iz samih zakonskih formulacija, a ne ostvarivanje individualnih parnica u kojima se zahtijeva isplata, da ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te da presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja, te da utvrđenja iz odluka na koje se tužitelj poziva ni na koji se način ne mogu koristiti u ovom postupku, da budući da nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnog interesa potrošača i ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu, tako se tužitelj ne može pozivati na tu presudu, slijedom čega su presuda PŽ-6632/17, presuda PŽ-7129/13 i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 (Presuda P-1401/12) irelevantne za postupanje u ovom predmetu. U odnosu na navode o promjenjivoj kamatnoj stopi, tuženik navodi da nesporno je da je banka, ovdje tuženik mogao mijenjati kamatnu stopu i ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali je bila dužan postupati sukladno odredbama važećih propisa, te tuženik ističe da se kamatna stopa mijenja i mijenjala se isključivo u zakonskim okvirima i sukladno tržišnim kriterijima i elementima čije su oscilacije izvan nadzora tuženika. U odnosu na navode tužitelja o odredbama ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, tuženik navodi da nesporno je da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno sukladno odredbama ZOO-a, a dalje tuženik ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te zaključno, tuženik ističe da je valutna klauzula izričito dopuštena zakonom te je tuženik je tužitelja informirao o svim okolnostima vezanima uz kretanje tečaja CHF o kojima je imao saznanja. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelost te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Podneskom od 2. siječnja 2024. tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev, navodeći da nakon podnošenja tužbe tuženik je tužitelju dostavio zatraženu dokumentaciju te je tužitelj sačinio vlastiti izračun slijedom čega precizira tužbeni zahtjev, te tužitelj od tuženika, i to samo osnovom ništene valutne klauzule, potražuje isplatu iznosa od 22.489,09 kn / 2.984,83 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos a koja zakonska

zatezna kamata teče na svaki pojedinačni iznos od datuma preplate pa sve do isplate a sve kako je navedeno u tablici sadržanoj u točki I. tužbenog zahtjeva, te pod točkom II. tužbenog zahtjeva tužitelj traži da mu tuženik nadoknadi troškove parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, a sve to u roku od 15 dana. Nadalje, tužitelj osporava navode iz tuženikovog odgovora na tužbu. Vezano za navode tuženika kojima se poziva na tzv. ogledni postupak VSRH tužitelj ističe da rješenje Vrhovnog suda RH broj: Gos-1/2019 od 4.3.2020. iz tzv. oglednog postupka nije dalo odgovor na pitanje da li potrošači unatoč sklopljenom ugovoru o konverziji imaju pravo na potpunu restituciju uslijed pravomoćnih utvrđenja iz kolektivnog spora; da u kolektivnom sporu utvrđeno je da su tužene banke kao trgovci a među kojima je ovdje i tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu sa potrošačima koristile nepoštene odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja samo odlukom banke i nepoštene odredbe kojom je glavnica kredita vezana za valutu CHF, a zbog čega su takve odredbe ništete; da niti jednom odredbom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju nije bilo određeno obeštećenje dužnika kojima je glavnica kredita vezana za valutu CHF; da sklapanjem Aneksa osnovnom ugovoru o kreditu uređen je odnos stranaka pro futuro te se tim aneksom ne rješava pitanje preplaćenih tečajnih razlika za period do konverzije a što je predmet ove tužbe; da sama konverzija odnosi se isključivo na ugovorni odnos koji proizlazi iz predmetnog kredita te niti jedna odredba Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ne širi svoju primjenu na izvan ugovorne odnose a što je u ovome slučaju stjecanje bez osnove; da u tzv. oglednom postupku pitanje je bilo da li je konverzija valjana, odgovoreno je da je valjana i proizvodi pravne učinke, međutim to ne znači da zbog prihvata konverzije potrošač nema pravo na potpunu restituciju; da konverzija je napravljena prema kalkulatoru konverzije i načinu izračuna kako je to propisano ZID ZPK iz 2015.g., te da zatečenu glavnica kredita na dan 30.09.2015. tuženik je smatrao početnom glavnicom te da bi mogao napraviti konverziju radi promjene valute, tuženik je napravio projekciju kredita u eurima kao da je od početka kredit bio u euru, stabilnoj valuti gdje se tečaj baš i ne mijenja te je na tu projekciju opet primijenio jednostrano promjenjivu kamatnu stopu koja se u isto vrijeme primjenjivala na kredite gdje je glavnica vezana za valutu EUR, a da napominje se da je i takav način promjene kamatne stope u kreditima vezanim za EUR ništetan a o čemu već postoje brojne sudske odluke; da glavnica kredita zatečenu na dan 30.09.2015. tuženik je smatrao početnom glavnicom te je zatečenu glavnica zatvarao prema projekciji kredita sa stvarnim uplatama tužitelja a koje uplate se u sebi sadržavale ništetnu jednostrano promjenjivu kamatnu stopu i ništetnu valutnu klauzulu CHF; da drugim riječima konverzija je provedena kao da ne postoje pravomoćna utvrđenja iz kolektivnog spora; te da prema tome, restitucija konverzijom nije uspostavljena jer tužitelju konverzijom nisu izvršeni povrati uslijed povećanja tečaja i jednostrane promjene kamatne stope a što se može jedino utvrditi vještačenjem onoga što je tužitelj stvarno platio i usporedbom sa onime što je trebao platiti po početnom tečaju i početnoj kamatnoj stopi

obzirom da su ta dva elementa jedina poznata i pravno valjana za razliku od svih kasnijih povećanja tečaja i kamatne stope a koja povećanja su pravomoćno utvrđena ništetnima. Tužitelj osporava po tuženiku istaknuti prigovor zastare, pozivajući se na revizijsku odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2245/2017, od 20.03.2018. Tužitelj osporava da bi bio informiran o svim rizicima prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Suprotno navodima tuženika tužitelj smatra da kolektivne presude se primjenjuju i na ovaj predmet sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a.

4. Podneskom od 11. ožujka 2024., kojim se očitovao nalaz i mišljenje sudskog vještaka, tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev, tako da sada potražuje isplatu samo u EUR, tj. isplatu iznosa od 2.984,83 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos a koja zakonska zatezna kamata teče na svaki pojedinačni mjesečni preplaćeni iznos.

5. Tuženik je ostao kod svojih navoda i prigovora, osporavajući navode tužitelja. Tuženik posebno ističe da s obzirom da je nesporno da je Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka, u pogledu konvertiranih CHF kredita, odnosno došlo je do potpune restitucije potrošača, pa ne postoji osnova po kojoj bi sud konverziju izostavio iz primjene jer su otpali svi zahtjevi za obeštećenjem potrošača s kreditima izvorno denominiranim u CHF jer se nakon provedene konverzije na njih više ne smije gledati kao na potrošače s kreditom denominiranim u CHF.

6. Tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva specificiranog podneskom od 13. travnja 2026. i dalje potražujući isplatu iznosa od 2.984,83 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na navedene pojedinačne iznose.

7. Tuženik je ostao kod svih navoda i prigovora.

8. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu: Ugovor o dugoročnom deviznom stambenom kreditu broj 59-001-00322-9 od 29.12.2006. (listovi br. 5-7 spisa), zahtjeve tužitelja tuženiku za dostavu dokumentacije (listovi br. 8-14 i 16-17 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9016827389 od 16.12.2015. (listovi br. 33-37 spisa), Pregled uplata po kreditu na dan 21.06.2023. (listovi br. 48-51 spisa), Ugovor o dugoročnom deviznom stambenom kreditu broj 59-001-00322-9 od 29.12.2006. sa Planom otplate od 29.12.2006. (listovi br. 52-62 spisa), Plan otplate (listovi br. 63-65 spisa), Knjigovodstvenu karticu od 21.06.2023. (listovi br. 66-109 spisa), dopis tuženika tužitelju od 11.11.2015., s priložima: Izračunom konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015., Izvatkom otvorenih stavaka na dan 30. rujna 2015. i Prijedlogom dodatka ugovora o kreditu (listovi br. 110-132 spisa), te u već ranije navedeni Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9016827389 od 16.12.2015. (listovi br. 134-138 spisa).

- 8.1. Nadalje je provedeno saslušanje tužitelja kao stranke u svrhu dokazivanja.
- 8.2. Provedeno je i financijsko vještačenje, po stalnom sudskom vještaku za ekonomiju, smjer financije, Matiji Mikacu iz Čakovca, te izvršen uvid u Nalaz i mišljenje imenovanog sudskog vještaka od 5. veljače 2024. (listovi br. 147-155 spisa) i u Podnesak vještaka od 3. veljače 2026. (listovi br. 192-195 spisa), koji je sudski vještak saslušan i usmeno na raspravi kod suda.
9. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), tužbeni zahtjev tužitelja utvrđen je djelomično osnovanim.
10. Nesporno je da su tužitelj kao korisnik kredita i pravi prednik tuženika, Međimurska banka d.d. Čakovec, kao banka kreditor dana 29. prosinca 2006. zaključili Ugovor o dugoročnom deviznom stambenom kreditu broj 59-001-00322-9 /broj kreditne partije 9016827389/; dalje: Ugovor o kreditu, a po kojem je Ugovoru o kreditu tužiteljeva supruga Slavica Cerковиć bila solidarni jamac.
11. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je istim tužitelju odobren namjenski stambeni kredit – za adaptaciju kuće, u iznosu od 25.000,00 CHF, sa ugovorenom promjenjivom kamatom, koja je u trenutku ugovaranja iznosila 5,39 % godišnje, a promjenjivom sukladno Odluci Banke, sa rokom otplate 204 mjeseci, u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 187,41 CHF počevši od 29.01.2007. do 29.12.2023.
12. Nedvojbeno je da je između tužitelja i tuženika dana 16. prosinca 2015. zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9016827389, kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, i to pozivanjem na Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015).
13. Nedvojbeno je da je navedenim osnovnim Ugovorom o dugoročnom deviznom stambenom kreditu broj 59-001-00322-9 (broj kreditne partije 9016827389), ugovorena promjenjiva kamatna stopa, i to u skladu s odlukom Banke kreditora, znači temeljem jednostranih odluka tuženika, kao i da je tim Ugovorom o kreditu ugovorena otplata kredita vezana uz valutu CHF.
14. Prema odredbama članka 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, ugovor o potrošačkom zajmu morao je sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod

kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku.

14.1. Prema definiciji iz članka 3. st. 1. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

14.2. Odredbama članka 81. ZZP/03 propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14.3. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništava, a prema st. 2. istog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

14.4. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, odredbom članka 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 86. ZZP/03 dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

15. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

16. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO-a propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Nadalje, prema odredbi članka 7. ZOO-a sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO- propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

17. Odredbom članka 322. ZOO je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

18. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

19. Tužitelj je saslušan u ovom postupku iskazao da trebali su uzeti kredit radi renovacije kuće, te su odlučili uzeti kredit u tadašnjoj Međimurskoj banci iz tog razloga jer je to bila njihova banka; da najpovoljniji kredit im je bio vezan za valutu CHF i tako im je i objašnjeno u banci; da pitali su i za ostale kredite, ali im je najpovoljniji bio kao što je već rekao, vezan za valutu CHF, te su se odlučili uzeti taj kredit; da nakon nekih tri godine, rata mu je počela značajno rasti te su jedno vrijeme plaćali, i to puno višu ratu kredita, i onda dok je došlo do mogućnosti da se kredit konvertira, odlučili su konvertirati kredit da sad bude vezan za euro, a da prilikom potpisivanja aneksa ugovoru ništa im posebno nije pojašnjavano već samo da će sad biti rata kredita vezana za euro. Na pitanje svog punomoćnika da li se sjeća koliko je najviše porasla rata kredita, tužitelj je odgovorio da je porasla na oko 500,00 kuna, a da je prvotna rata kredita bila oko 200,00 kuna. Na daljnje pitanje da li je tad čuo za pojam valuta utočišta, odgovorio je da se ne sjeća. Na pitanje je li vjerovao banci, odgovorio je da je vjerovao. Na pitanje je li mu se to odrazilo na životni standard, odgovorio je da normalno, da nisu mogli normalno plaćati rate kredita. Na pitanje zamjenice punomoćnika tuženika je li pročitao ugovor o kreditu i dodatak ugovoru kojim je provedena konverzija, odgovorio je da se ne sjeća.

20. Nedvojbeno je činjenica da je predmetni Ugovor o kreditu sačinio tuženik odnosno pravni prednik tuženika, a da tužitelj i pravni prednik tuženika kao ugovorne strane o pojedinačnim odredbama toga Ugovora nisu posebno pregovarali. Naime, uvjet pojedinačnog pregovaranja bio bi ispunjen kada bi tužitelj imalo stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj odredbi odnosno ishoditi promjenu pojedinih, od strane tuženika ponuđenih odredaba ugovora o kreditu. Nadalje, tuženik nije dokazao da je

tužitelju na razumljiv i jasan način pojašnjeno značenje ugovorene promjenjivosti kamatne stope, kao ni značenje valutne klauzule u CHF.

21. Stoga sud zaključuje kako tuženik nije dokazao da je prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju dao sve relevantne informacije osnovom kojih bi tužitelj bio u mogućnosti donijeti promišljenu odluku o preuzimanju obveza po predmetnom kreditu ugovorenom uz promjenjivu kamatnu stopu i valutu CHF.

22. Nije sporno da banke mogu ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali moraju takvu stopu ugovarati tako da su korisniku kredita poznati parametri na temelju kojih će se ta kamatna stopa mijenjati.

23. Odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno (a ne naknadno jednostranim donošenjem posebnih dokumenata) precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

24. Nesporna je činjenica da ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi o promjenjivosti kamatne stope, a da je promjena kamatne stope vezana uz jednostrane akte tuženika, to je takva neodređena formulacija nerazumljiva za prosječnog potrošača, ovdje tužitelja i dovela je do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, budući da isti nije mogao ocijeniti kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg razdoblja kretati kamatna stopa, a što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, slijedom čega je takva odredba nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, odnosno čl. 96. st. 1. Zakon o zaštiti potrošača ZZP/07, koji je bio na snazi u utuženom razdoblju, te kao takva ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 102. st. 1. ZZP/07. Naime, odredbe Ugovora o kreditu ne sadrže niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa se takve odredbe ne mogu smatrati razumljivima u smislu da tužitelj kao potrošač raspolaže objektivnim kriterijima na osnovi kojih bi bila određena promjenjivost kamatne stope odnosno predmet njezine obveze, a koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita.

25. Nadalje, u predmetu Suda Europske unije br. C-472/10 u postupku prethodnog odlučivanja, od strane neovisne odvjetnice izraženo je pravno shvaćanje prema kojem ugovorne odredbe koje omogućuju jednostranu izmjenu ugovora nisu automatski nepoštena, već su to samo one odredbe koje dopuštaju izmjenu bez valjanog razloga ili koje u sebi ne sadrže razlog za izmjenu, time da razlog mora biti izriječno naveden

u ugovornoj odredbi. U smislu navedenog, a imajući u vidu da predmetnim Ugovorom nisu bili određeno precizirani razlozi za izmjenu kamatne stope ubuduće, odredba o promjenjivosti kamatne stope je nerazumljiva i slijedom toga nepoštена.

26. Nedvojbeno da se niti o ugovorenoj valuti CHF između stranaka nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom toga ukazuje se da pri zaključenju predmetnog Ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije ovdje tužitelja kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

27. Naime, banka je i prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama odnosno o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, da je rast tečaja CHF u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja CHF, te je još veći i zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a i neizvjestan je iznos i glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u CHF što znači da su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

28. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu, između ostalih, i u odnosu na tuženika, gdje je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ugovaranje te vrijeme otplate predmetnog kredita, tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 01.9.2004. godine do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje utuženo razdoblje

povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom pravnog prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

29. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kojom je potvrđena prednje navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje sporno razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Revizije podnesene protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015.

30. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9.4.2015. slijedi da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva. Navedeno postupanje banke su kasnije otklonile kao i ovdje tuženik, a nakon što je odredbom čl. 11. a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine

RH broj 75/09 i 112/12) i formalno propisano sve što treba sadržavati ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

31. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojoj je prethodila presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba udruge Potrošač i ukinuta točka I. presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14 od 9. travnja 2015., te je predmet u tom dijelu vraćen na ponovno odlučivanje), potvrđena je ranije navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Revizije podnesene protiv ove presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

32. Prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora. I prema mjerodavnoj praksi Europskog suda u predmetu broj C-186/16 kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena, već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju a niti je tuženik dokazao da je tužitelju pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke.

33. U odnosu na primjenu utvrđenja iz parnice "Potrošač" sud ističe da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na to pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u ovom postupku.

34. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

35. Citirane odredbe ZZZP-a i ZZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZZZP-a.

36. Dakle, imajući u vidu naprijed gore označene odredbe ZZZP-a i ZZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

37. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZZP/03. Međutim, osnovom provedenih dokaza sud utvrđuje da su tvrdnje tuženika da bi odredbe o promjenjivosti kamatne stope i o valutnoj klauzuli u CHF tužitelju bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužitelju objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi, ostale nedokazane.

38. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužitelj kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

39. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema odluci kreditora, te kojima je ugovorena valuta CHF, nepoštene i time ništetne.

40. Zahtjev tužitelja za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu za CHF ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl.118. ZPP-a govore o postupcima naknade štete, pa je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjeње nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužitelju je plaćanjem anuiteta prema tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

41. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

42. U presudi Francisc Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Viscaya Argentaria SA u spojenim predmetima C154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

43. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe

nisu nikad ni bile ugovorene). U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati.

44. Obzirom da je čl. 87. ZPP/03 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.), te odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale.

45. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

46. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

47. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog

ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

48. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

49. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23. studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

50. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

51. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

52. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi istog tog ugovora.

53. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

54. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

55. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

56. Po ocjeni ovog suda tužitelj se sklapanjem Dodatka ugovoru nije odrekao tog prava niti je mogao dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

57. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

58. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi

osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

59. Financijskim vještačenjem provedenim po imenovanom sudskom vještaku Matiji Mikacu, utvrđeno je:

- da od datuma korištenja do datuma konverzije korisnik je uslijed promjena tečaja CHF-HRK preplatio iznos od 22.489,09 HRK (2.984,83 EUR preračunato prema fiksnom tečaju od 7,5345); sa pojedinačnim mjesečnim iznosima preplate navedenima pod naslovom: Specifikacija preplata u slučaju prijeboja najbližih negativnih s pozitivnim iznosima na stranicama 7-8 Nalaza i mišljenja vještaka od 5. veljače 2024.

- da dodatno, također je utvrđeno da je prilikom konverzije nova glavnica kredita (kada se uskladi za priznatu preplatu iz konverzije) na datum 30.9.2015 utvrđena za 188,35 EUR manje nego što bi ona iznosila da nije bilo konverzije, nego da se je kredit nastavio otplaćivati po početnom tečaju CHF-HRK;

- da priznata preplata iz konverzije iznosi 1.054,90 EUR, te da ukoliko se obračuna zatezna kamata na preplaćene iznose do 30.9.2015 tada će kumulativna zatezna kamata iznositi 1.054,90 EUR u slučaju da se uključe sve preplate do 1.2.2013 i dio preplate od 1.3.2013.; da proizlazi da je priznatim iznosom preplate iz konverzije tužitelju podmirena sva zatezna kamata do 30.9.2015 na iznos od 1.992,57 EUR, te da nakon prijeboja, ukupni iznos preplate iznosi 2.984,83 EUR, kao što je utvrđeno u nalazu, a sa pojedinačnim mjesečnim iznosima kako je navedeno u podnesku vještaka od 3. veljače 2026.

60. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje imenovanog stalnog sudskog vještaka, jer je dan stručno i objektivno, te u skladu s povjerenim mu zadatkom vještačenja, a na koji nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun vještaka, dok su primjedbe tuženika na metodologiju vještačenja koje predstavljaju prigovore pravne prirode već prethodno raspravljene.

61. Na temelju danog nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da tužitelj je uslijed ništetnosti odredbi predmetnog Ugovora o kreditu s osnove promjene tečaja preplatio iznos od 2.984,83 EUR, za koji iznos tužitelj u konverziji nije obeštećen.

62. Međutim, dana 27. svibnja 2026. donesena je Presuda i Rješenje u predmetu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni br. Rev-457/2025, donesena u proširenom vijeću od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koja je prema objavi na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske otpremljena dana 18. lipnja 2026.

63. U obrazloženju prednje navedene odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske izneseno je da: *"21. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe. 22. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji. 23.2. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje*

donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

23.3. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.", te je u toj Odluci Vrhovnog suda zauzet slijedeći pravni stav: "Petrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

64. Shodno iznesenom, za ovaj sud obvezujućem pravnom stajalištu proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tužitelj u konkretnom slučaju nema pravo na isplatu utvrđenog preplaćenog iznosa od 2.984,83 EUR, već tužitelj ima pravo samo na isplatu zateznih kamata na navedeni utvrđeni preplaćeni iznos od 2.984,83 EUR za

razdoblje od sklapanja Ugovora o kreditu do dana konverzije 30.09.2015., tj. pravo na isplatu zatezne kamate od dospijuća svakog pojedinačnog mjesečnog preplaćenog iznosa sadržanog u navedenom ukupnom iznosu od 2.984,83 EUR, a koji su pojedinačni iznosi utvrđeni Nalazom i mišljenjem vještaka od 5. veljače 2024. pod naslovom: Specifikacija preplata u slučaju prijeboga najbližih negativnih s pozitivnim iznosima na stranicama 7-8 Nalaza i mišljenja vještaka (listovi br. 153-154 spisa), pa zaključno do dana 30.09.2015.

65. U odnosu na prigovor zastare sud ističe kako zastara novčane tražbine tužitelja nije nastupila jer je u ovom slučaju tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora nišetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

66. Kod instituta stjecanja bez osnove zakon ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

67. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je nišetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja nišetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

68. Shodno iznesenom, nišetnost ugovornih odredbi ugovora o kreditu pravomoćno je ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, i to glede ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak danom donošenja

presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

69. Obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena dana 13. lipnja 2023., a imajući u vidu da tužitelj isplatu potražuje samo osnovom ništetne valutne klauzule, po tuženiku istaknuti prigovor zastare je u cijelosti neosnovan.

70. Na temelju svega iznesenoga odlučeno je kao u točkama I/I. i I/II. izreke.

71. Glede troškova ovog postupka, a obzirom na činjenicu da je tužitelj u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.984,83 EUR sa traženom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospjeća do isplate, uspio samo sa zahtjevom za isplatu zakonskih zateznih kamata na navedeni iznos od 2.984,83 EUR i to od dospjeća pojedinačnih preplaćenih iznosa pa samo do 30. rujna 2015., tužitelj je uspio u relativno malom dijelu, slijedom čega bi tužitelj razmjerno svom neuspjehu u sporu bio u obvezi tuženiku naknaditi troškove postupka.

71.1. Međutim, o pitanju obeštećenja potrošača kod konvertiranih kredita, u trenutku podnošenja tužbe u ovom predmetu, pa i tijekom ovog postupka, nije postojala ustaljena i jedinstvena sudska praksa, a što uostalom proizlazi i same činjenice da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u ranije navedenom predmetu poslovni br. Rev-457/2025 Vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske nakon razmatranja predmeta prepustilo odluku u povodu revizije u toj pravnoj stvari proširenom vijeću od 13 sudaca Republike Hrvatske u skladu s odredbom čl. 390. st. 2. ZPP-a, kojom je odredbom propisano da " Ako vijeće ocijeni da bi svojom odlukom odstupilo od ustaljene prakse ili odluke proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske ili da praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske u vezi s pravnim pitanjem o kojem odlučuje nije jedinstvena, odluku će prepustiti proširenom vijeću od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske."

71.2. Stoga u situaciji kada tužitelj kao potrošač u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa je obzirom na raniju sudsku praksu imao razloga vjerovati u uspjeh, jer u takvim okolnostima tužitelj nije mogao biti svjestan da njegov zahtjev za isplatu utuženog glavničnog iznosa nema razumne izgleda za uspjeh, to ovaj sud zauzima stajalište da bi obvezivanje tužitelja na podmirenje troškova tuženika predstavljalo prekomjerni teret pa bi došlo do povrede prava na pristup sudu kao aspekta prava na pošteno suđenje, a u smislu čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (MU 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10, 13/17), te je slijedom navedenog, a primjenom članka 154. st. 4. ZPP-a, odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Čakovec, 8. srpnja 2026.

Sutkinja:

Sandra Oletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana od dana objave presude, pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužitelj po punomoćniku
2. tuženik po punomoćnici

Broj zapisa: **9-3088a-7b7f6**

Kontrolni broj: **0efee-76901-7a431**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.